

otte og Halvtredstindstyvende Møde.

Lorsdagen den 15de Januar Kl. 1.

Sekretæren, Bønsløfte, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev understrevet.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortfættelse af anden Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1880 til 31te Marts 1881.

Vaulsen: Jeg skal begynde med at gjøre en lille Bemærkning til Endringsforslaget under Nr. 16, som er stillet af et Flertal i Udvalget, og som gaar ud paa at negte en Bevilling til en Reparation af Skjelder i Postdampskibet „Troya“. Jeg kan med Hensyn til dette Punkt i enhver Retning billigge det, som blev udtalt af den høitærede Indenrigsminister, og jeg kan gjøre dette saa meget mere, som jeg ikke er ganske ubekjendt med, hvor megen Værdi der staar i en saadan Skjedel, og hvor Meget der altsaa kan tabes, naar man ikke i rette Tid foretager den Reparation, som er nødvendig. Det er jo i og for sig ikke noget saa overordentlig vigtigt og stort Spørgsmaal, om en saadan Skjedel skulde tabe Noget i Værdi eller ikke, men hvis det er et Flertal er af den Mening, at dette er en Økonomisag, og at man ligesaa godt kan vente et Aar eller to med at bevilge Penge til en saadan Reparation, da vil jeg tillade mig at oplyse om, at det er en meget slet Økonomi. Dampskibsskjelder ere meget kostbare, og i Serdeleshed taber Sern ganske overordentlig meget i Værdi ved at henligge i en ved Brugen medtagen Tilstand fra Aar til andet. Der tabes derved meget Betydeligt og meget Mere, end det paa den anden Side kunde synes, at man vilde indvinde ved at spare Renten af Udgiften, altsaa af 28,000 Kr. i et Aar. Desuden er det en slet Økonomi, fordi det er en fastslaaet Regel ved al Dampskibsskibslads, at den gode Administrator tager sine Skjelder ud af et Dampskib, inden de ere fuldt opslidte, eller med andre Ord, han tager dem ud saa betids, at de netop vilde være istand til at kunne blive underkastede en Reparation, saaledes at de kunne henligge som Reserveskjelder. Slider man derimod Skjelderne helt op, saa er Følgen deraf den, at, naar et vist Antal Aar er gaaet, maa man atter anskaffe nye Skjelder med en meget betydelig Udgift. Læger man derimod Skjelderne ud i rette Tid, da kan man med en ringe Udgift have dem liggende til Indsættelse istedetfor dem, som i Diebliffet bruges i Dampskibet. Jeg har anset det for rigtigt at give det erede Flertal

disse Oplysninger, og jeg skal derfor anbefale, at man giver den forlangte Bevilling. — Der har været Tale her om Forandring af Telegramtarter. Den erede Ordfører udtalte i saa Henseende, at man ikke alene burde forandre Maaden, hvorpaa Betalingen blev erlagt, men ogsaa gjøre Tarsten noget billigere. Der er blevet foreslaaet at sætte en Grundtært af 25 Ore og saa at betale extra for hvert Ord udover de 25 Ore. Jeg maa angaaende dette Forslag ligeledes ganske tiltræde de Udtalelser, som faldt fra den erede Minister. Hvad det angaar at forandre Maaden, hvorpaa Tarsten sættes, kan jeg meget vel stille mig velvillig ligeoverfor det; men med Hensyn til den Beregning, som naturligvis er rigtig efter de Tal, som foreligge, og hvorefter Gjenmøntantsantallet af Ord i Telegrammerne nu antages at være 14—15 Ord, tror jeg ikke, at man med Rette kan gaa ud fra, at man under en ny Lærberegning vil opnaa samme Indtægt for Telegrammer som tidligere. Thi naar der foregaar en Forandring af saadanne Sætser, viser det sig ofte, at de Erfaringer, som man tror at have fra Fortiden — som i dette Tilfælde den med de 14 à 15 Ord —, ikke stemme med, hvad der sker efter Forandringen. Naar man nu for en bestemt Betaling kan affende indtil 20 Ord, men man for Fremtiden skulde betale hvert enkelt Ord, da tror jeg, at det vilde medføre en væsentlig Forskjel i Ordernes Tal. Thi medens man nu er lidt mindre nøieregnende med, enten man tilføjer 1, 2, 3 eller 4 Ord i en Depeche, da det koster lige meget, saa vilde man for Fremtiden blive meget nøieregnende dermed. Hvis man altsaa gaar ind paa denne Omordning samtids med den af den erede Ordfører foreslaaede Lærtforandring, tror jeg, at man vil komme til en endnu mindre Indtægt, end der nu er for Telegrammer. Derfor er jeg overbevist om, at en Grundtært af 30 Ore vil være det Laveste, hvortil man kan gaa. Den erede Minister gjorde gjældende, at der angaaende dette Spørgsmaal særlig burde tages Hensyn til, at Telegrafvæsenets Indtægter være mindre end dets Udgifter. Ja, det er et Hensyn, som selvfølgelig maa tages. Jeg skal imidlertid hertil knytte en lille Bemærkning, som den erede Minister ikke ansøgte, nemlig at der ved saadanne Statsinstitutioner meget vel kan gives Tilfælde, hvor man ikke bør tage Hensyn til, om de betale sig eller ikke. Det gjælder om de Institutioner, som have en gavnlig Virkning for Landets Beboere, og en saadan har selvfølgelig Telegrafvæsenet. Men idet jeg fremsætter dette, kan jeg dog paa den anden Side ikke være enig i det, som hele Udvalget har foreslaaet under 186, 187 og 188, nemlig en Bevilling til Stationer ved Åsaa, Sellinge og Rudsbedby. Naar det dreier sig om disse tre Stationer, er jeg enig med den erede Minister. Jeg kan ikke se, at det er til nogen særlig Gavn for Landet at faae disse tre Telegrafstationer. Saavidt